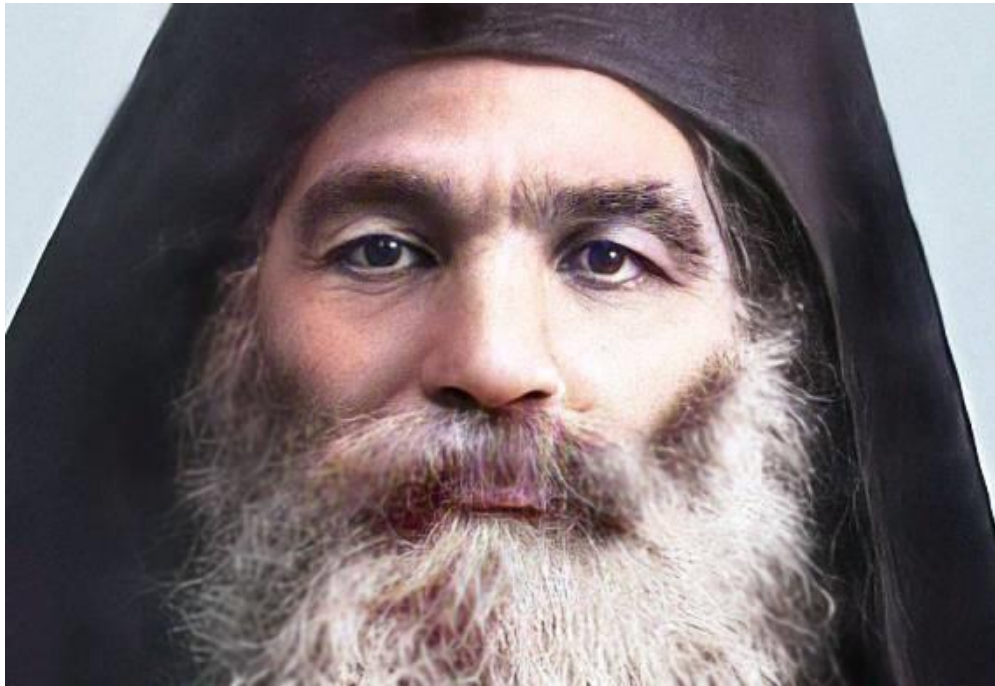

Η αγιοσύνη του παπα-Ιερωνύμου Σιμωνοπετρίτη.

Άγιοι.

Μια μοναχή διηγείται τα εξής, για τον πνευματικό παπα-Ιερώνυμο, τον προηγούμενο της Ι. Μονής Σιμωνόπετρας, που εξομολογούσε στον ναό της θ. Αναλήψεως στην Αθήνα.

Γνώριζα τον γέροντα από το 1934, όταν ήμουν μικρό παιδί. Δεν του είχα πει ποτέ ότι θα γίνω μοναχή, διότι δεν το είχα σκεφτεί ακόμη αφενός, και αφετέρου διότι είχα μεγάλο πόλεμο από το σπίτι μου. Δεν με άφηναν ούτε στην εκκλησία να πάω. Πολλές φορές πήγαινα κρυφά και στον γέροντα και στην εκκλησία. Πήγα μια φορά, που είχα παρεξηγηθεί με την αδελφή μου, να εξομολογηθώ και του είπα:

– Γέροντα, σήμερα μάλωσα με την αδελφή μου.

Τότε εκείνος με σοβαρό, αλλά και καλοσυνάτο ύφος μου λέει:

– Εσύ που θα γίνεις μοναχή, κάνει να μαλώνεις και να θυμώνεις με την αδελφή σου, ενώ πρέπει να την προσέχεις και να της μιλάς με αγάπη;

– Εγώ δεν θα γίνω μοναχή, του απάντησα. Ποτέ δεν έχω σκεφτεί τέτοιο πράγμα.

– Μοναχή θα γίνεις! μου επανέλαβε.

Μια φορά με χτύπησε ό πατέρας μου με το καμουτσίκι του αλόγου που είχαμε, γιατί πήγα στην εκκλησία. Το πρωί της άλλης ημέρας πήγα να δω τον γέροντα, κρυφά βέβαια από το σπίτι μου. Είχε λειτουργία. Μόλις τελείωσε, πήγα να πάρω αντίδωρο και ο γέροντας με ρώτησε:

– Πώς πήγε το ξύλο του πατέρα σου με το καμουτσίκι;

Εγώ ντράπηκα και, επειδή ήταν κι άλλες εκεί, είπα:

– Δεν με χτύπησε ό πατέρας μου, έπεσα και χτύπησα.

Και πάλι λέει ό γέροντας:

– Καλά, κάθισε τώρα να φας και θα τα πούμε.

Σημειωτέον ότι ήμουν τότε και νηστική, γιατί δεν με άφησαν την προηγουμένη να φάω στο σπίτι. Ήμουν τιμωρημένη.

Πολλές φορές είδαμε τον γέροντα κατά τη θ. λειτουργία να μην πατάει στη γη! Να είναι μια σπιθαμή πάνω, μπροστά στην αγία Τράπεζα. Αν σήμερα είμαι στερεωμένη στην αγάπη του Χριστού μας, το χρεωστώ στην αγιοσύνη του.

Από το βιβλίο: ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΥΧΟΙ. Τόμος πρώτος. Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2008, σελ. 149.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>